

gistrering og fællesregistrering fandtes ikke i de tidligere lovforslag.

Paragraffen indeholder i modsætning til den gældende lov om almindelig omsætningsafgift ikke nogen bestemmelse om udstedelse af legitimationskort til de registrerede virksomheder. I den gældende lov er legitimationskortet virksomhedernes dokumentation for, at de er berettiget til at indkøbe og indføre varer i ikke afgiftsberigtiget stand. Da der under merværdiafgiften ikke bliver tale om indkøb i ikke afgiftsberigtiget stand, er der ikke behov for udstedelse af legitimationskort. Af ordensmæssige grunde er det dog i paragraffens stk. 6 foreslået, at der udstedes et bevis til de registrerede virksomheder for den stedfundne registrering.

Til § 6.

Ifølge denne paragraf kan finansministeren fastsætte regler, hvorefter virksomheder, der afsætter ydelser, som ikke er omfattet af afgiftsplikten, kan registreres efter fremsat anmodning. En sådan frivillig registrering medfører, at virksomheden skal svare afgift efter de almindelige regler af de ydelser, der omfattes af den frivillige registrering.

Frivillig registrering kan have betydning for virksomheder, herunder f. eks. også foreninger, der i forbindelse med afsætningen til registrerede virksomheder af sine ydelser anvender kapitalkrævende udstyr. Ved den frivillige registrering opnås, at der skal svares afgift af ydelserne, men denne afgift kan af den registrerede modtager fradrages som indgående afgift. Den frivilligt registrerede virksomhed kan ved sin egen afregning med myndighederne fratække afgiften af udstyret som indgående afgift. Som eksempel på et område, hvor frivillig registrering kan få betydning, kan nævnes udlejning af ejendomme til brug for registrerede virksomheder. Der skal i så tilfælde svares afgift af lejeindtægten, men husejeren får til gengæld fradragret for afgiften på indkøb til ejendommens opførelse og drift.

Af praktiske grunde er det fastsat, at frivillig registrering kun kan ske for en periode af mindst 2 år.

Som nævnt skal virksomheder, der frivilligt registreres, svare afgift af afsætningen af de ydelser, som omfattes af den frivillige registrering. Heri ligger, at der skal svares afgift af alle ydelser af den pågældende art, som virksomheden afsætter, uanset til hvem afsætningen sker.

I *afsnit III* er anført reglerne for fastsættelsen af den afgiftspligtige værdi, d. v. s. den værdi, hvoraf afgiften skal beregnes ved afsætningen.

Til § 7.

Paragraffens stk. 1 indeholder den hovedregel, at den afgiftspligtige værdi er vederlaget, afgiften ikke medregnet.

Da fradrag for indgående afgift kun kan opnås for leverancer, der er faktureret med afgift, og da afgiften skal være anført særskilt på fakturaerne, er det mest hensigtsmæssigt at fastsætte den afgiftspligtige værdi til vederlaget eksklusive afgift.

I stk. 2, punkt a, er det fastsat, at den afgiftspligtige værdi skal indbefatte afgifter i henhold til andre afgiftslove, der opkræves af tidligere omsætningsled, er betalt ved indførsel fra udlandet, eller som det påhviler virksomheden at betale i forbindelse med den pågældende omsætning. En sådan regel er nødvendig af praktiske grunde, da det enkelte omsætningsled, herunder detailhandelen, i mange tilfælde ikke kender størrelsen af de specielle forbrugsafgifter, som er betalt i tidligere omsætningsled. Reglen vil lette detailhandlernes opgørelse af den afgiftspligtige omsætning.

Det bemærkes, at omsætningsafgiften af motor-køretøjer (registreringsafgiften) i princippet skal betales af den, der lader motorkøretøjet indregistrere, d. v. s. af køberen, og således først erlægges, efter at automobilforhandleren har solgt køretøjet. Registreringsafgiften skal derfor ikke medregnes til den afgiftspligtige værdi for nye køretøjer.

Ifølge stk. 2, punkt b, skal der ved afgiftsberegningen medregnes de udgifter til emballage, forsendelse, forsikring o. lign., som indgår i prisen, eller for hvilke leverandøren afkræver modtageren særskilt betaling. Bestemmelserne er nødvendige af praktiske grunde.

Paragraffens stk. 2, punkt c, bestemmer, at den afgiftspligtige værdi skal indbefatte tilslutnings- og oprettelsesafgifter og andre beløb, som leverandøren afkræver modtageren som betingelse for levering af varer og afgiftspligtige ydelser. Ved påbegyndelsen af leverancer af gas, vand, elektricitet og varme samt ved oprettelse af telefon er det almindeligt, at leverandøren opkræver et éngangsvederlag, der f. eks. beteges tilslutningsafgift eller oprettelsesafgift. I andre tilfælde opkræves sådanne éngangsvederlag ikke, men leverandørens betaling for de løbende leverancer er tilsvarende højere.

Bestemmelsen i punkt c fandtes ikke i de tidligere lovforslag. Ved at optage bestemmelsen i lovtæksten præciseres det, at der skal svares afgift af de nævnte éngangsvederlag og andre beløb, der betales som betingelse for en leverance. Der sikres herved en afgiftsmæssig ligestilling på dette